

2. Kapitola - Útěk

„Pink..probud' se!!“

Já: „Ehh...coo?? Nazdar Kurte..“

Kurt: „Pink, máme problém..pamatuješ na toho včerejšího návštěvníka?“

Já: „Na toho se nedá zapomenout...*zíív*“

Kurt: „Výborně..je totiž pryč...“ a ukázal na kapky krve vedoucí k východu ze sídla.

Já: „Bože...to je pitomec...“

Kurt: „Ale to není zdaleka vše. Všechny pokoje v sídle jsou zpřeházené. O mém ani nemluví. Navíc zmizely všechny údaje, co jsem měl schované o Obscurových kresbách a vše, co nějak souviselo s Eckardem.“

Já: „Proboha..to ten týpek zešlel? Vždyť je to už vyřešeno..a přibližně 10 let stará záležitost..“

Kurtis: „Mě se neptej...“

Já: „A jak ale mohl vzít roha?“

Kurt: „Dost jednoduše.Odtáhl jsem ho dolů do pokoje na pohovku. Pak jsem se vrátil pro tebe, protože jsi tam mezitím usnula. Uložil jsem tě na druhou. Pak jsem se postaral o toho chlápka. Ta rána byla dost vážná. Zajímalo by mě, jak k ní jen přišel. Pak ani nevím jak..ale usnul jsem taky. No...a dostáváme se k dnešku, kdy zjišťuji, že je pryč.“

Já: „Ouch...“

Kurt: „Jedno je ale jisté...s tím zraněním nevím, na co si chce troufnout. Však se podívej na zem. Sice jsem mu to ošetřil, ale pokud bude někde běhat, tak se ta rána otevře znovu..“

Já: „Kurte...sedáme do auta...“

Kurt: „Jak ho chceš najít...“

Já: „No..tak, jak on našel mě...dlužím mu menší odvetu..“

Kurt: „He???“

*** O důkladné vysvětlení později ***

... a když jsi přišel a rozsvítil světlo, tak jsem v něm poznala toho týpka z restaurace." Dokončila jsem svůj výklad. Kurt zíral...a pak jen tiše pronesl „Dobře..hned ho jedeme hledat..ale...nemohla by jsi mi ještě přihřát to jídlo ze včera?“

Začala jsem se strašně smát..chudák Kurt..byl ošizen včera o tu večeři. Poté, co jsem jídlo Kurtovi přihřála, vydali jsme se do garáže. Kurt zhlédl...ahm...auto...tedy...ozdobu na zadku auta a s děsem v očích zkonstatoval: „Řídím já.“

* O 50 min.později *

„Hehm...ehm...Pink..není ten tvůj sledovač tak trošku..no...netrpí nedostatkem baterií?“

Já: „Taky si říkám...“ a zírala jsem na starý, opuštěný dům.

Kurt: „Mnoooo...parádní hororová atmosféra...“

Já: „Vivat sanatorium...“

Kurt: „Po čem tady mohl jen jít?“

Já: „Asi si něco přečetl v těch tvých spisech..zkus si vzpomenout, jestli tam nepadla zmínka o tomto domu...“

Kurt: „Počkej...a jo...padla tam zmínka o starém, opuštěném domě v Anglii. Prý v něm bylo cosi obdobného jako v sanatoriu.“

Já: „Proč by ale.....?“

Kurt: „Netuším..nejlepší bude, když se ho na to zeptám osobně..“

Já: „Počkej...možná bude lepší, když půjdu já...“

Kurt: „Proč?“

Já: „To nevím.. ty to tady zatím pohlídej..“ a přelezla jsem plot.

Vydala jsem se k jednomu oknu a vykopla je. Poté jsem vlezla dovnitř. Bylo mi jasné, že pokud je zde něco, po čem ten náš Neznámý šel, tak se to bude nacházet někde "dole". Proto jsem hledala cokoliv, čím by se daly otevřít nějaké dveře, či stěna, či nevím co.

Podívala jsem se na monitor svého sledovače. Uviděla jsem bod, který se nehýbal. A to několik metrů pode mnou, což znamenalo, že jsem měla s teorií, že je někde „pod“ pravdu. Neočekávala jsem nějaký rychlý postup. Ten se může tak maximálně ploužit, vzhledem k tomu, jak včera krvácel. Během hledání jsem stále vymýšlela teorie, po čem jen může jít. Z tmavé haly jsem se pomalu přesunula do další místnosti.

Hned, když jsem vkročila, všimla jsem si krve na stěně. Vypadala , že je stará několik století. Přeběhl mi mráz po zádech , když jsem si představila, jak se tam asi dostala. Otočila jsem se směrem ke dveřím, kterými jsem přišla. Uviděla jsem před sebou obrysy jakési postavy, které ale byly průsvitné.

Protřela jsem si oči...obrysy zmizely. Zkonstatovala jsem, že jsem zjevně cvok. Potom jsem ale zaregistrovala podivný předmět na stěně....Začal zářit.. a já opět uviděla obrysy. „Aha...to bude tímhle..“ pomyslela jsem si a dříve, než se ona postava stačila zformovat jsem předmět rozstřelila. Obrysy se rozplynuly. Schovala jsem pistoli a chystala se vydat ven z místnosti.

Zavadila jsem však nechtě (jak už je mým zvykem) o sochu, která při pádu ztrhla závěs, za nímž se objevila nečekaná úniková cesta. Aha.. ...tady si někdo myslel, že zaretušuje stopy.." usklíbila jsem se a vlezla do chodby. Zapla jsem baterku a postupovala vpřed. Měla jsem nyní dvě možnosti.

Jedna chodba směřovala dolů, druhá vedla nahoru. Tušila jsem, že chodba dolů bude ta správná cesta. Přesto jsem si řekla, že se podívám do té chodby, která vede nahoru, a pak se vrátím. Vyšla jsem po schodech a podívala se na sledovač. „Hele... ted' je přesně pode mnou" řekla jsem si a vykročila. Najednou se pode mnou prolomila podlaha . „A do....."

„To snad není pravda...neštěstí mi padlo rovnou do náruče..mimochodem..co tu zas k čertu děláte??" uslyšela jsem a otevřela jedno oko. Ten chlápek ze včera mě držel v náručí. Očividně mě zachránil před hodně nepříjemným pádem.

Já : „Hmm..skutečně dojemné shledání...mimochodem..výborný postřeh..a co třeba mě pustit?"

Neznámý: „Mile rád.." a postavil mě na zem.

Já: „Tak dobře..Kdo jste? Co tady hledáte a proč to hledáte? Proč hledáte Kurta? Proč se mu tak podobáte? A proč jste vzal tak zákeřně roha?"

Neznámý: „Hmmm...nepodstatné...pochybuji, že by vás to mělo zajímat...to rovněž...to se mě radši neptejte..a navíc prd...a..mno...protože to bylo nutné..." otočil se ke mně zády a chystal se pokračovat v cestě.

Já v duchu : „Ignorant..."

Neznámý prohodil přes rameno: „Hmm..co víte? Možná jen tak působím.." a šel dál.

Já: „Tak stop...to by teda nešlo.." a přiložila jsem mu pistoli zezadu k hlavě.

Neznámý se prudce otočil a přitiskl mě ke stěně : „Tyhle vtipy tedy nemám rád,.." vytrhl mi pistoli a hodil ji na zem.

Potom mu sjel pohled na mou druhou ruku..

Neznámý: „No do háje...jauuu...mohla by jste tu pistol sundat? Tlačíte mi s ní na to zranění ze včera."

Já: „Hmm..."...a sundala jsem pistoli..všimla jsem si, že její hlaveň je celá od krve.

Já: „Jste vy normální?? S tímhle zraněním se tady ploužit?"

Neznámý: „Ani ne..."

Sehla jsem se pro druhou pistoli a schovala ji. V chodbě bylo šero, proto jsem zapla baterku.

„Co je zas tohle??" vykulila jsem při pohledu na něj oči a setřela mu kapesníkem krev z tváře..

Neznámý: „No jooo...menší nehodička...“

Teprve teď jsem si všimla, jak mě při tom čarování s kapesníkem sledují dvě zvědavé, hnědé oči.

Neznámý: „Konečně vás pořádně vidím..“ pronesl s úšklebkem.

Já: „Mno...pokud se nepletu, tak jste mě již viděl v restauraci...a včera...že??“

Neznámý: „Včera jsem viděl krapet rozmazaně...“

Já: „Ahaa...a kdepak máte ty sluneční brýle?“

Neznámý: „No...je tady už tak dost tma, s nimi bych se definitivně přerazil.“

Já: „Což se vám už i tak zdařilo..“

Neznámý: „Heh....“

Já: „Nuže...ještě jednou...co zde musíme získat?“

Neznámý: „Hledal jsem jen nějaké informace...ale zdá se, že tady není nic..je to pouze starý dům.“

Já: „Takže padáme?“

Neznámý: „Asi jo..“

Zapřela jsem se do dveří na konci chodby....„Počkejte!!“ ozvalo se za mnou. Odstoupila jsem ode dveří. Neznámý se k nim postavil, napřáhl ruce a oči mu najednou zčernaly. Po chvíli lehce zakolísal. „Dobře...můžeme je otevřít.“

„Toto ale umí jen Kurt..“ proběhlo mi hlavou. Znovu jsem se zapřela do dveří... vykočila a najednou ztratila půdu pod nohama. Než jsem si uvědomila, co se děje, komíhala jsem nohama nad hlubokou dírou, místo které ještě před chvílí byla podlaha. Mechanismus při otevírání dveří zjevně způsobil propadnutí podlahy. Od jistého pádu do neznáma mě opět zachránil můj nechtěný společník. Jeho posměšné : „Vy mě tak nemít..“ jsem raději přeslechla. (Měl totiž pravdu (Grrrr..))

Opatrně jsme vstoupili do kruhové místnosti. Byla lemována sochami chrličů a vypadala strašidelně. Jazyk jednoho z chrličů si přímo říkal o zatahání - nemohla jsem odolat a zatahla. Chrlič zmizel v zemi a místo něj se vynořil sloupek, na kterém ležela..huh.....vypadalo to jako Obscurova kresba....„Ale...ty už jsou snad všechny???“ pomyslela jsem si.

Rychle jsem ji vzala a sloupek zajel do země. Na jeho místě se znovu objevila socha chrliče.

Ve stěně se náhle otevřely dveře a za nimi jsem rozpoznala schodiště vedoucí nahoru.

„Pink..jsi tam?? Otevřely se tady nějaké dveře!!“ uslyšela jsem Kurtův hlas. Než jsem mohla odpovědět, ozvala se rána. Otočila jsem se a uviděla Neznámého bezvládně ležet na zemi. Sešla jsem se k němu....

„Kurte, mohl by jsi mi tady přijít pomoci?“ zavolala jsem nahoru. Kurt seběhl po schodech a podíval se na moje zakrvácené oblečení : „Proboha, Pink, co se ti to stalo?“ zeptal se vyděšeně....

„Nic.. ta krev není moje...“ odpověděla jsem a ukázala na chlápka ležícího na zemi. „Pomoz mi s ním prosím.“ požádala jsem Kurta. Ten jen kývl a pomohl mi Neznámého vynést po schodech nahoru. Rychle mu ošetřil ránu.

„Lara mi zase někdy může vykládat, že tahat ty lékárny s sebou v autě je zbytečné.“ podotkl, uložili jsme Neznámého na zadní sedadlo a vyrazili zpět do sídla.